

NIỆM PHẬT VƯỢT THẮNG CHƯỚNG DUYÊN

Tịnh Kiên

Vào một buổi sáng thứ bảy cuối tuần, tôi đón xe bus đi chợ Footscray, tình cờ gặp chị Thanh, người đi cùng chuyến bay đến Úc. Chúng tôi đã lâu quá không gặp nhau, nay thì ôi thôi rất nhiều câu hỏi thăm nhau về gia đình, sức khỏe, anh Hùng chồng chị và bốn cháu nhỏ. Bốn đứa con của anh chị nay đã lớn khôn, đã học thành tài, đã có việc làm, các cháu đã có gia đình và cũng đã ra riêng hết rồi. Khi hỏi thăm đến anh Hùng thì chị lộ vẻ buồn thấy rõ. Tôi ngạc nhiên hỏi chuyện, hồi lâu chị tâm sự: Sau khi gả con gái út, chúng nó đều ra riêng hết, còn lại có hai vợ chồng, buồn quá, hai đứa tôi lái xe đi chơi chỗ này chỗ nọ, xem phong cảnh, bù lại những ngày tháng mới đến Úc lo làm bù đầu bù cổ để có tiền mượn nhà lo cho tụi nhỏ ăn học, đi chơi mãi cũng chán, tụi tôi đến nhà bạn bè, thỉnh thoảng cũng đi "kéo máy" đỡ buồn. Một hôm, tôi rủ anh Hùng chở tôi đi thư viện Footscray, tôi thấy quyển Bước Đầu Học Phật của Hòa Thượng Thanh Từ, tôi mượn về đọc hết quyển đó, tôi thấy tu Phật quá hay, Đức Phật thật cao quý, pháp Phật rất nhiệm mầu. Tôi bèn xin anh Hùng chở tôi đi chùa, được vài ba lần như vậy, anh ấy thấy tôi quá ham mê đi chùa lạy Phật, tụng kinh, anh cần nhắc nhở, mình đi chùa bỏ anh ấy ở nhà một mình thì nghĩ cũng tội nghiệp. Suy nghĩ mãi, thế rồi tôi tìm được

giải pháp, tôi đi shop thỉnh tượng Phật, nhang, đèn, chuông, mõ, bình bông, tách nước cúng... mừng quá, mình ở nhà cũng có Tam Bảo rồi. Anh Hùng về nhà thấy bàn thờ Phật tại phòng khách, anh nổi nóng lên, la lối làm dữ với mình, anh ấy bảo: "Đất nước này không phải của mình, bà để bàn thờ như vậy tụi Tây nó có đến nhà nó cười cho, còn bạn bè của tôi nữa, anh Hải, anh Khánh, anh Huy... toàn là đạo Thiên Chúa. Đẹp, đẹp, đẹp nha, tôi bảo bà đẹp ngay. Muốn nhà cửa này yên thì phải đẹp ngay". Ngạc nhiên trước thái độ quá nóng dữ của Hùng, tôi xuống nước năn nỉ: mình đã lớn tuổi rồi, quá tuổi hồi hưu, còn bao năm nữa đâu, thôi thì anh cho tôi tu hành ở phút cuối cuộc đời này, anh không cho tôi đi chùa thì cho trong nhà có bàn thờ Tam Bảo, thờ Phật cho nhà mình được an vui ấm cúng. Hùng chưa nguôi giận: "Bà không đẹp hả? Bà không đẹp thì tôi đẹp. Bà bảo an vui, chuông mõ bà gõ, bà đọc tụng, an cái nổi gì! còn vui hả? tôi không vui đâu, bạn bè tôi không vui đâu! Tôi không bạc đãi bà thì sao gọi là không ấm cúng". Hùng lấy tay vỗ vào ngực rồi bảo: "Phật ở đây nè, Phật tại tâm, chớ không phải mấy bàn thờ, tôi chất những thứ trên vào một thùng giấy để cất kỹ vào một chỗ mà nước mắt tuôn tràn. Tôi có làm gì sai đâu! Tôi chỉ có lòng

muốn tu thôi mà! Từ đó đến nay đã gần nửa năm, vợ chồng tôi không còn vui vẻ như trước, anh nói gì tôi không nghe, vì còn giận, còn tôi nói gì thì anh ấy cự, lắm lúc cũng muốn dùng đến tay chân "thanh toán", có thể nói, chúng tôi cãi nhau hàng ngày, rồi mạnh ai nấy sống riêng tư.

- Hèn chi chị đi lang thang một mình đây hả?

Chị Thanh cười như mếu:

- Chị có cách gì giúp tôi, chớ lòng tôi muốn hướng về Phật lắm mà không biết phải làm sao, chỉ trừ khi hai đứa ly dị nhau mà thôi.

- Gì mà dữ vậy? Đâu có đến nỗi nào phải ly dị! Anh Hùng vì nể bạn, trọng mặt mũi sợ người ta cười nên không muốn có bàn thờ Tam Bảo ở phòng khách, cũng đúng thôi.

Chị Thanh trợn mắt nhìn tôi, chị nghĩ tâm sự với tôi cả buổi, tưởng tôi bình vực chị, té ra như không. Tôi cười: "Chị đừng buồn nữa, hãy vui lên đi. Anh Hùng không muốn có ngôi Tam Bảo trong nhà, thì chị cũng đã có ngôi Tam Bảo trong tâm của chị rồi". Và tôi nói luôn: "Có một pháp môn tu rất dễ cho chị, không cần chuông mõ, không bàn thờ Phật cũng được, đó là pháp môn niệm Phật, chị cứ niệm sáu chữ NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT, chị niệm ra tiếng cũng được, niệm trong tâm trong đầu óc cũng được, miễn sao lúc nào miệng chị cũng

niệm Phật, tai chị nghe tiếng của chị niệm, đầu óc nhớ nghĩ đến Đức Phật A Di Đà là được. Nếu trong lúc niệm Phật, chị hay nhớ nghĩ đến chuyện gì khác thì hãy ngưng và nhớ lại câu niệm Phật. Niệm Phật trong lúc đi, đứng, nằm, ngồi, lúc chị nấu cơm, lật rau, rửa cải, quét nhà... và niệm Phật luôn cả những lúc chị ngồi xe anh Hùng lái chở chị đi chơi, anh chị ngồi coi TV, đi shop chị vẫn niệm Phật được... Chị hãy lo săn sóc cho ảnh đi, hãy hòa lại với anh Hùng đi, chị tu trong tâm của chị, ai mà biết, rồi chị sẽ thấy an vui ấm cúng như lòng chị ước mơ. Chị Thanh rất vui mừng, xin tôi số phone. Chúng tôi từ giả nhau và tôi không quên bảo chị nên đến thư viện mượn quyển sách NIỆM PHẬT THẬP YẾU của Hòa Thượng Thích Thiên Tâm để biết Hòa Thượng dạy cách niệm Phật, phát nguyện, nguyện vãng sanh.

Suốt đoạn đường về nhà, luôn cả mấy ngày sau, lòng tôi buồn vui lẫn lộn, tâm tôi xao động, nghĩ ngợi liên miên, hồi tưởng lại những chuyện đã qua và nhớ lại trước đó hai tuần: Vào ngày 20/12/2002, nhân khóa tu học 5 ngày 4 đêm ở vùng biển Frankston do chùa Quang Minh và Hoa Nghiêm tổ chức vào dịp cuối năm, gọi là “Khóa tu Tịnh Nghiệp hè 2002”

mà thầy Thiện Đại làm Dẫn chúng. Thật là may mắn cho tôi đã được đi dự khóa hè này với một tâm hồn thoải mái, lòng quyết tâm tu học, tôi lợi dụng nơi vắng vẻ của rừng cây gió mát, của trời biển rộng lớn để lòng mình nhập vào cái thể tánh thanh tịnh của vũ trụ bao la mà chí tâm niệm Phật, và tôi cũng được thoát ly ra khỏi sự bận rộn ồn náo, phiền phức của gia đình. Khi dự khóa tu này tôi đã quyết tâm tu học, tôi cố gắng gìn giữ thân tâm an lạc vắng lặng để lo niệm Phật, một lòng quy mạng cầu nguyện vãng sanh. tôi phải cố gắng tu tập để khỏi phụ lòng công ơn cực nhọc lo cho khóa tu của quý Thượng Tọa, quý Đại Đức, quý Sư Cô và nhất là thầy Thiện Đại, một giảng sư kính mến mà tôi đã theo học những buổi giảng kinh mỗi tuần ở chùa Quang Minh. Thật là một khóa tu học bổ ích, chỉ có 5 ngày 4 đêm thôi, mà được lợi lạc rất nhiều. Ngoài tụng kinh, niệm Phật, trì giới còn có những buổi giảng pháp, học hỏi ở nhau, trả lời những câu hỏi thắc mắc khó hiểu của chúng sinh... Khóa sinh tu học trong trang nghiêm trật tự không tiếp xúc với đời sống bên ngoài, giống như “chuyện đời thế sự gác bỏ ngoài tai”. Vào một buổi tối, có chương trình đưa ra đề tài thảo luận chung cho cả khoá sinh. Chính vì đêm thảo luận này mà sau năm ngày ở Frankston về nhà, lòng tôi nôn nao ray rứt, cứ mãi nhớ đến đề tài rất thương tâm của một gia đình đang tiến lần đến sự tan vỡ khổ đau mà nguyên nhân là người vợ trong gia đình vì quyết tâm tu Phật, đi chùa, tụng kinh, ăn chay, làm công quả... mà gia đình đang an vui hạnh phúc bỗng nổi dậy ba đào, sóng gió dồn dập, gia đình đang là thiên đường bỗng trở

thành địa ngục trần gian. Đề tài thảo luận này của chị Viên An đưa ra rất thương tâm và cũng rất phổ biến, xảy ra rất nhiều trong những gia đình, cho những người muốn đến với đạo Phật, muốn tìm nơi chỗ dựa tinh thần, muốn tu để cho tâm hồn thanh thoát, tin Đức Phật và tu theo Phật để mong cầu sự giải thoát cuộc đời, muốn làm việc Phật sự bố thí, công quả để cầu được phước báo, để tụng kinh niệm Phật cầu nguyện vãng sanh... Nói tóm lại là: đi chùa, ăn chay, tu theo đạo Phật. Chị Viên An đưa ra bốn câu hỏi để các tu sinh có ý kiến gì giúp đỡ, an ủi, khuyên nhủ gia đình người bạn ấy của chị hầu cứu vãn phần nào sự suy sụp của cả gia đình ấy, từ người chồng vì giận vợ lo tu nên bỏ đi chơi nhậu nhẹt bê tha, nặng lời mắng nhiếc, nói chuyện cộc cằn thô lỗ với vợ con; vợ thì cứ vắng nhà thường xuyên lo đi chùa, làm công quả. Việc nhà cửa thì không còn tươm tất như xưa, không còn những bữa ăn đậm ấm trong gia đình, không còn những tiếng nói cười tươi vui vẻ. Anh ấy bảo từ ngày chị đi chùa, chị không còn thấy dễ thương nữa, anh nói chuyện gì cũng đều bị chị đem giáo pháp ra giảng, vì ăn chay nên chị nói anh ăn thịt cá tanh, chị đánh chuông gõ mõ lớn khi tụng kinh làm cho anh không thể chịu được, chị nghe băng giảng của quý thầy cô thì anh bảo tắt máy, vãn vãn... Vì bất hoà nên anh chị thường gây, cãi vã lớn tiếng với nhau hàng ngày nên đứa con út còn đi học bị ảnh hưởng, sự học bị lui sụt không còn tha thiết đến trường. Câu hỏi thứ nhất của chị Viên An, đại khái là: làm thế nào để khuyên giải giúp cho gia đình người bạn của chị trở lại như xưa, nghĩa là hai vợ chồng được an vui hạnh phúc bên cạnh các con cái nay đã khôn lớn nên người! Biết làm sao mà khuyên giải bây giờ, khi câu chuyện gia đình của anh chị kia đã xảy ra quá trầm trọng? Nhưng rồi,

cũng có những bạn đạo đưa ra ý kiến, những kinh nghiệm bản thân của chính mình, hầu coi có giúp đỡ được gì không? Có bạn thì không cùng chồng chung chí hướng, nghĩa là chị tu mà anh không tu, nhờ chị khéo xử sự nên giờ thì anh ấy tuy không tu nhưng lại ngầm giúp đỡ bạn rất nhiều trong việc tu hành. Có bạn thì chồng không tu, không thích tu, không thích đi chùa, không biết niệm một câu Phật, nhưng bạn đã chuyển hoá được bây giờ anh ấy rất siêng niệm Phật nguyện vãng sanh. Có một bạn đạo nam góp ý kiến: thật ra chúng tôi cũng không hẹp hòi gì để vợ đi chùa, muốn đi chùa trước phải lo cho gia đình, từ quần áo giặt sạch, cơm nước đầy đủ, nhà cửa trong ngoài sạch sẽ, nhiều khi vợ không lo cho gia đình, nhà thì bê bối mà chùa thì sạch trơn.

Trong các bạn đạo, tu sinh đây, trừ những người già cả đã vượt ra khỏi chuyện gia đình phiền phức này, và một số ít bạn đạo nữ đã may mắn được cùng với chồng đồng một chí hướng thanh cao, đồng nhất tâm quyết định đi theo con đường Phật dạy, quyết tu tập để thoát vòng sanh tử luân hồi. Còn phần đông đều bị, không nhiều thì ít các nữ bạn đạo đều gặp phải những trở ngại hoàn cảnh gia đình khó khăn khi chúng ta muốn tìm con đường tâm linh giải thoát cho chính mình. Khi nghe các bạn đạo kể lại những câu chuyện mà các bạn đã vấp phải trên đường tu và nói lên những kinh nghiệm khó khăn đã vượt qua được những chướng ngại ấy rất là cam go khổ sở. Tôi chạnh lòng nhớ lại những chướng duyên của tôi trước kia trên bước đường tu theo đạo Phật của mình.

Rồi hôm nay lại gặp chị Thanh, biết được tâm sự buồn của chị, cũng giống như phần đông hoàn cảnh chung của những bạn, vì chán cảnh đời đau khổ, hay vì muốn tu để tìm phương giải thoát, muốn đi theo

con đường chánh đạo, muốn gởi đời mình cho Phật pháp mong nhận ra Phật tánh của mình.

Thời gian qua mau, những câu chuyện trên đã trôi vào quên lãng. Một hôm, chị Thanh điện thoại cho tôi báo tin vui: chị đã làm đúng như lời của tôi nói. Chị đã đọc hết quyển Niệm Phật Thập Yếu và đã âm thầm tu niệm Phật tại tâm, chị thấy có kết quả tốt đẹp, anh chị đã vui vẻ đầm ấm trở lại, sống thật an vui hạnh phúc ở tuổi gần “thất thập cổ lai hy”. Vẫn đi chơi, vẫn sinh hoạt bình thường cùng với bạn bè, nhưng anh Hùng đâu có ngờ rằng chị đang tu trong tâm chị, chị vẫn luôn niệm Phật và còn hành thêm hạnh nhẫn nhục, từ bi hỷ xả, bố thí, giữ giới, trong các bạn bè, nếu ai gặp khó khăn mà cần chị, chị đều vui vẻ giúp đỡ. Chị còn vui mừng báo tin thêm: vào ngày sinh nhật của chị (mà chị đã quên), anh Hùng trao cho chị gói quà Happy Birthday mình mở ra xem thì... ôi! vui mừng quá đỗi! đó là một chuỗi niệm Phật dài 108 hạt. Thấy mình vui cười cảm ơn, anh ấy bảo để anh sắm một tủ đẹp cho mình thờ Phật để trong nhà an vui ấm cúng. Tôi vui lây với gia đình Thanh & Hùng và chúc mừng anh chị.

Và đã bốn tháng nay, anh Hùng cứ mỗi chủ nhật, sáng đưa chị đến chùa Quang Minh, chiều đến rước chị về, dù mưa hay nắng anh vẫn vui vẻ làm “công tác” này. Chị Thanh vào đạo tràng Cực Lạc Liên Hữu Quang Minh với tâm vui vẻ ham học, không bỏ sót một chủ nhật nào. Sáng từ 8 giờ 30 đến 10 giờ 30 tụng kinh niệm Phật, 10 giờ 30 đến 12 giờ đến thiền đường nghe thầy Thiện Đại giảng kinh Đại Bát Niết Bàn, thọ cơm trưa xong, từ 2 giờ 30 đến 5 giờ chiều tham dự lớp học hạnh xuất gia, nghe quý Thượng Tọa, Đại Đức: Thích Thiện Tâm, Thích Phước Tấn, Thích Phước Hựu, thầy Thiện

Đại giảng kinh. Chị lấy làm thích thú vô cùng, không bỏ sót buổi học nào lại còn say mê nghe giảng. Chị còn thọ Bát quan trai mỗi tháng 2 lần; chị nói đạo Phật rất vi diệu, mình tiếc rằng đến với đạo Phật quá trễ, nghe lời quý thầy nhắc nhở: hãy nghĩ đến “lửa cháy đầu”, cơn vô thường đến bất chợt mà cố gắng niệm Phật mong sau này có bỏ thân tứ đại sẽ dự vào cảnh giới Tây Phương Cực Lạc, sẽ gặp Từ phụ A Di Đà.

Nhơn câu chuyện này, tôi chợt nhận ra rằng: *tu hay không là do mình, khi tâm ta đã quyết theo Phật rồi thì không có gì lay chuyển được, bất chấp mọi trở ngại chướng duyên.* Mình là cư sĩ, không muốn phiền não rối rắm của gia đình theo mình, muốn an vui để đeo đuổi theo lý tưởng thanh cao Phật Đà, chúng ta phải biết khéo xử sự uyển chuyển sao cho hợp tình hợp lý, để những thành viên trong gia đình không thấy khó chịu và từ từ có thể mình cảm hoá được họ. Khi chồng vợ con cái dẫu rẻ trong gia đình hay bạn bè... đã nhận ra được những cái hay tuyệt diệu trong đạo Phật mà Đức Phật đã dạy. Đã biết được nhân quả, những tội lỗi do mình đã tạo, những khó khăn trong cuộc sống, hay những hạnh phúc an vui trong tâm hồn, lúc đó quay đầu lại thì đã đến bờ.

Khi đã cùng chung chí hướng, cùng nhứt tâm, hướng về cõi thanh tịnh, an lạc, thì không còn gì để nói nữa, nhất định không sớm thì muộn chúng ta sẽ có ngày gặp Đức Phật A Di Đà ở cõi Tây Phương Cực Lạc.

Tịnh Kiên

